

Sygn. akt VIII Cz 73/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca SSO Hanna Matuszewska (spr.)

Sędziowie SO Rafał Krawczyk, SO Jadwiga Siedlaczek

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2013 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przy uczestnictwie A. P. i F. P.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na **zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym w Grudziądzu**

z dnia 2 stycznia 2013 r.

sygn. akt I Ns 1344/12

postanawia: oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 stycznia 2013 r. Przewodniczący zwrócił wniosek o ustanowienie służebności przesyłu. W uzasadnieniu wskazano, iż pełnomocnik wnioskodawcy został wezwany do usunięcia braków formalnych wniosku, m.in. przez przedłożenie pełnomocnictwa do zastępowania wnioskodawcy dla M. D., który udzielił dalszego pełnomocnictwa radcy prawnemu występującemu w sprawie w terminie tygodnia pod rygorem zwrotu wniosku. We wskazanym terminie pełnomocnik wnioskodawcy złożył pismo wraz z 3 kopiami: pełnomocnictwa dla M. D. sporządzonego w języku polskim i niemieckim oraz sporządzonych w języku niemieckim poświadczenia notariusza, że osoby, które podpisały pełnomocnictwo w imieniu wnioskodawcy, złożyły oświadczenia w obecności notariusza oraz apostille podpisane przez Prezydenta Sądu Krajowego. Na tym ostatnim dokumencie radca prawny wnioskodawcy umieścił klauzulę legalizacyjną o treści: „strony 1-3 poświadczam za zgodność z oryginałem. G. dnia 23.10.2012”; pod treścią klauzuli umieszczono dane radcy prawnego i jego podpis.

Oceniając powyższe poświadczenie Przewodniczy uznał je za nieprawidłowe. Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego podniósł, że sposób sporządzania przez radcę prawnego poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z oryginałem, określony w art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, dotyczy również dokumentów wykazujących umocowanie pełnomocnictwa np. odpisu pełnomocnictwa dla pełnomocnika głównego, poświadczanego za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika substytucyjnego; zarazem brak w poświadczeniu któregośkolwiek z wymagań ujętych w tym przepisie powoduje, że poświadczenie nie ma ustawowo wymaganych cech i nie jest wierzytelne. Nadto jak wskazał Przewodniczący, po zmianie art. 129 k.p.c. i nadanie poświadczeniu za zgodność z oryginałem sporządzonemu przez fachowego pełnomocnika charakteru dokumentu urzędowego, radca prawny i

inni zawodowi pełnomocnicy uzyskali uprawnienia równoważne przysługującym notariuszowi na podstawie art. 2 § 2 oraz art. 96-99 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie. Z uwagi na dostosowanie praktyki poświadczenia przez fachowych pełnomocników dokumentów składanych do akt do standardów z art. 97 i 98 tej ustawy, należy odwołać się w drodze do analogii do rozwiązań w niej przewidzianych w zakresie skutków niedotrzymania warunków czynności poświadczającej, w tym braków w zakresie klauzuli legalizacyjnej. Z treści natomiast art. 112 § 2 w zw. z art. 110 § 3 Prawa o notariacie wynika, że odpis sporządzony przez notariusza mający więcej niż jeden arkusz powinien być ponumerowany, połączony, parafowany i spojony pieczęcią. Zdaniem Przewodniczącego w drodze analogii należy przyjąć, że w sytuacji gdy radca prawny poświadcza odpis dokumentu mający więcej niż jedną stronę, powinien dokonać poświadczenia na każdej stronie, umieszczając na każdej klauzulę legalizacyjną, albo złączyć i ponumerować wszystkie strony tak by stanowiły jedną całość i dokonać uwierzytelnienia całości. W sprawie niniejszej zaś uwierzytelnienie widnieje tylko na jednej z kilku stron, które nie zostały trwale połączone, nie można więc stwierdzić, że uwierzytelnienie na kopii apostille dotyczy także pełnomocnictwa dla M. D..

W zażaleniu na powyższe zarządzenie wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 129 § 2 k.p.c. poprzez jego błędną interpretację i w konsekwencji dokonanie zwrotu wniosku oraz art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych przez ich niezastosowanie i błędne uznanie, iż radca prawny reprezentujący wnioskodawcę poświadczył za zgodność z oryginałem tylko jedną stronę dokumentu – pełnomocnictwa dla M. D. wraz z tłumaczeniem i klauzulą apostille podczas, gdy pełnomocnik wnioskodawcy w sposób zgodny z ww. przepisami uwierzytelniał dokument swoim podpisem oraz pieczęcią wskazując, że poświadczenie to dotyczy stron 1-3 dokumentu poprzez wpisanie nad pieczęcią „strony 1-3”.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Pełnomocnik wnioskodawcy uprawniony był, stosownie do art. 89 § 1 k.p.c. do uwierzytelnienia dokumentów wykazujących jego umocowanie, in concreto kserokopii pełnomocnictwa udzielonego M. D. przez członków zarządu wnioskodawcy (k. 48), kserokopii notarialnego poświadczenia podpisów tychże członków zarządu (k. 49) oraz kserokopii apostille sporządzonego przez Prezesa Sądu Krajowego (k. 50). Na tym ostatnim dokumencie zamieścił on klauzulę legalizacyjną obejmującą datę i miejsce sporządzenia poświadczenia oraz podpis, oraz dodatkową adnotację o treści „strony 1-3”. Opisane kserokopie, co należy podkreślić, nie są trwale połączone. Mamy więc w istocie do czynienia z przedłożeniem trzech odrębnych dokumentów wykazujących umocowanie pełnomocnika w rozumieniu art. 89 § 1 zd. 2 k.p.c. W konsekwencji każdy z tych dokumentów wymagał odrębnego uwierzytelnienia odpowiadającego wymogom określonym w art. 6 ust. 3 zd. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 10 poz. 65 ze zm.).

Podkreślić zatem należy, że klauzula legalizacyjna musi znajdować się na dokumencie, którego dotyczy. Zamieszczenie jej na jednym ze składanych dokumentów z adnotacją, że uwierzytelnienie dotyczy pozostałych z nich, nie może zdaniem Sądu Okręgowego zostać uznane za prawidłowe. Istotą poświadczenia jest przecież potwierdzenie przez radcę prawnego, że istnieje dokument o treści identycznej z odpisem, a dowodem tego jest wyłącznie klauzula legalizacyjna umieszczona na uwierzytelnianym odpisie. Umieszczenie jej na odpisie innego dokumentu takiej funkcji nie mogłoby spełnić.

Jak też trafnie wskazał Przewodniczący, dla skuteczności uwierzytelnienia przez umieszczenie klauzuli legalizacyjnej na ostatniej stronie z kilku dokumentów, konieczne byłoby nadanie odpisowi formy jednego dokumentu przez trwałe połączenie wszystkich kserokopii.

Zarzuty naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, jak też art. 129 § 2 k.p.c. podniesione w zażaleniu należy więc uznać za nietrafne. Na marginesie należy dodać, że ten ostatni przepis w ogóle nie ma zastosowania do

uwierzytelniania dokumentów wykazujących umocowanie pełnomocnika, gdyż jego stosowanie wyłącza art. 89 § 1 k.p.c. jako *lex specialis*.

Z przedstawionych względów Sąd Okręgowy oddalił zażalenie (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c i art. 398 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).